

Verzamelde poëtische nachtwerken van den
Gemeester van Z.C.

© Jan van der Voorde ©

Eindredactie: ...

Typografisch ontwerp: J.a.

Drukwerk: ...

Dit is een uitgave van:

Ut Centrum, Geestelijken Voor Destabilisatie (UCGVD)

Postbus, Van kwaad naar erger,

1000 AA, Incl. drie alcoholhoudende dranken.

www.jandejan.nl

<< " *Heel cool citaat* " >>

Na het schrijven van deze teksten zou ik mijn dank kunnen geven aan zij die mij, voor, tijdens, en na

*Verheven en vernederd hebben.
Verafschuwt en verafgod hebben.
Gedragen hebben en laten vallen.
Ontvangen hebben en weggestuurd.
Menselijk en onmenselijk behandeld hebben.
Goede intenties met mij voor hadden en slechte intenties.
Met respect en disrespect hebben benaderd.
Vervloekt en verheerlijkt hebben.
In goede tijden en slechte tijden er waren.
Mij opgezocht en vermeden hebben.
Het goede in mij zagen en het slechte.
In mij geloofde en niet in mij geloofde.*

dus bij deze!

Zij die geen enkele vorm van verbondenheid van mij krijgen zijn zij, aan wie ik dit niet geef, noch krijg, maar waar het is.

*God is de grootste schizofreen
Leeft totaal in z'n eigen universum*

Antagonistisch

Als de éne de andere was

Zou de andere de éne zijn

Als ik, jou was

Zou jij, mij zijn

Als wit, zwart was

Zou zwart, wit zijn

Als liefde, haat zou zijn

Zou haat, liefde zijn

Als schapen, wolven zouden zijn

Zouden de wolven, schapen zijn

Als dit, dat was

Zou dat, dit zijn

Als dit allemaal waar was

Zou de waarheid, geen leugen zijn

Cyclus

*Terwijl ik dool door de nacht
Verbreekt het neon mijn gedachten*

*Liggend kijk ik
Naar vergane werelden*

*Mijn macht is een flits
In de leegte van al*

*Die uitsterft
Zodra hij bestaat*

De thuis psychiater.

Verdomme!!!! Weer die tering bel. Ligt ik net lekker met een poes in bed die ik heb meegenomen uit de kroeg. Nou ja dan ga ik er maar uit, met tegenzin. Eerst zet ik koffie, dan rook ik er een stuk of 6, erna ga ik aan me pik trekken en vervolgens ga ik schijten. De man aan de deur kijkt me ietwat vreemd aan en zegt dat dat teveel informatie is. Wat je bent toch een psychiater, lul de behanger. Wat blijkt, het was de schilder en geen behanger. Ik zit er niet vaak naast maar soms.. Gaat dit nog steeds over naar de wc gaan meneer, vraagt de schilder.

Afijn, ik vraag de man wat ie mot. Ja we willen achteren schilderen zegt ie. Wel verdomme, je blijft van me reet af! De achterkant van het huis meneer. Ehm... Ja hé het was maar een grapje hoor.

Maarre beste vent, waarom kom jij, DE FUCK, om half 4 mij wakker maken om zoiets te vragen, hufter. Ik zet mijn zonnebril op, felle maan vandaag, shitzooi. Ben je besodemieterd, eerst me weerhouden van me slaap en vervolgens ook nog moeilijke vragen stellen en dan vragen of je aan me reet mag zitten. Je lijkt wel op... ehm ja... kan het effe niet plaatsen, maar in ieder geval, daar lijk je verdomd veel op.

Ik ram de deur dicht, ram er en paar spijkers in en... en... Kut, hoe moet ik nou naar binnen.. Nou ja, dan maar vragen of ik mag blijven slapen bij die homofiele psychiater.

De blinde vlek

*De toekomst is een lege plek
Onoverkomelijke leegte
Gevuld met het onvermijdelijke*

*Het is een donkere uithoek van mijn geest
Geen haat
Geen liefde
Koud noch warm*

*Gewoon een lege kamer
Zonder meubels
Enkel een lege kamer
Lege muren en een donker behang*

*Soms droom ik van de toekomst
Mooi is fantasie*

Uiteindelijk zal ik terug kijken

*Op dromen
Op fantasie
Op hoop
Op vreugde
Op verdriet*

Maar de basis

*Is simpelweg zo complex
Dat het samenvalt
Tot niets*

De kater

*Ik ben geen zandkorrel in de oceaan
Geen druppel in de woestijn*

*Ik ben geen blinde in een stam van zieners
Geen visionair in de boom van ontkenning*

*Ik ben niet doof voor smeekgebeden
Smeek niet om meer te kunnen horen*

*Durf niet een stap vooruit te zetten
Noch een stap achteruit te doen*

*Blijf liever liggen inplaats van te klimmen
Wordt ziek, zwak en misselijk, van mijn plaats in de toren*

*Ik wil niets, totale, absolute stilte
En dat, zelfs dat krijg ik niet*

*Ik hou van tonen, verzinselen
Golvend op het ritme
Maar verzuip liever*

Koningsgewaad.

Wie heeft u koning gemaakt vroeg hij aan mij. Ja ik weet het niet. Begon te zitten op een troon en vervolgens kwamen de scepter en de kroon en de mantel en het paleis en de onderdanen en de verantwoordelijkheden en de macht en het geld en...afijn u snapt het wel.

Ietwat verbleekt keek deze sanitairreiniger naar mij. Ik zag hem denken. Wat hij dacht kon ik niet weten en in die wetenschap stelde ik mij de vraag, wat denkt hij. Een onzinnig dilemma waar ik mee te maken had. De draak die mijn tempel wilde vervuurspugen en het enig obstakel wat tussen mijn tempel en die draak zat was ik.

Trots als dat ik was, pakte ik als een koning die zijn koning-zijn ging verdedigen, mijn zwaard en schildknaap bij de hand en schopte hun naar buiten omdat dat is wat koningen doen. Ik riep hem na; neem fiffie mee en wees naar de draak.

Ondertussen keek ik nog steeds naar de sanitairreiniger en vroeg mij nog steeds af wat hij dacht. Is het zo dat deze man denkt dat ik denk dat hij iets over mij denkt. Een ware gedachte, denk ik zelden tot niet. Maar deze, dit, dillema maakte zich meester van mij. Ja inderdaad, de man heeft gelijk. Ik ben niet de koning van dit allen. Nee ik ben de schildknaap, die ik zo juist naar buiten heb gebonjourd.

Door het besef van deze werkelijkheid, kwam het inzicht tot mij. Ik moest het koning-zijn opgeven. De machtige troon de scepter en de kroon en de mantel en het paleis en de onderdanen en de verantwoordelijkheden en de macht en het geld en...afijn u snapt het wel.

De kettingen van waas

*Dromen die vergaan
De wereld wordt echt
Ik voel een klap
Bovenop mijn smoelwerk*

*Terwijl ik bloedend op kijk
Zie ik door de tranen
Een fantoom staan
Het zegt mij*

*Ga weg van deze plek
Ik snap het niet
Maar volg de raad op
Kruipend,*

*Weg van het licht
Het oogverblindende licht
Val ik in een gat
Een donkere put*

*Hij lijkt eindeloos
Onderweg blijf ik
Maar bezig met klimmen
Geen handvaten*

*Geen grip op de zaak
Misschien is dit het dan
Is dit het leven wat ik zocht
Een eindeloos niets*

*Donkere niets
Ergens
Tussen ruimte en tijd
Als een vlinder*

*Één dag levens
Na een eeuwigheid van vallen
Is het niet meer mogelijk
Om te lopen,*

*Of zelfs te kruipen
Ik verblijf in de val
Als een muis bij de kaas
Vlak voor die dichtklapt*

*De hartenkoningin, ze roept
Eraf met dat....*

D'ego

Goed is het om een ander te helpen

Goed, om wonden te stelpen

Goed is het om naar een ander te luisteren

Goed, om verdriet te delen

Goed is het om een ander te adviseren

Goed, om iemand te motiveren

Goed is het om anderen hun lasten te dragen

Goed,

Goed,

Goed,

Word ik er niet van

De derde wereldoorlog, een nooit gehoord verhaal.

Langzaam sluip ik met mijn M114 door de bossen, raar want er is in de gehele omtrek van het bos en verder geen levende ziel te bekennen, althans, dat is wat ze willen dat je denkt. Ik ben me bewust dat er op me geloerd wordt, oren die alles horen, neuzen die de geur van angst ruiken en ogen die op scherp staan en een onderscheid kunnen maken tussen de 7 hoofdkleuren.

Plotseling zie ik een jongetje. Erg verdacht zo in het bos, ik vergeet me geweten en schakel over naar me killer-instinct. Mijn kromzwaard blinkt nog een keer voordat ik het hoofdje eraf scalpeer terwijl ik schreeuwend de kreet “je moet de groeten van hebben” roep, vervolgens pak ik mijn lepel en lepel zijn kale hoofdje leeg om hem vervolgens met mijn Zwitserse zakmes te fileren c.q. villen, maar voordat ik dit doe laat ik het demonische ding leegbloeden.

Hij zag het zeker toch aankomen, hij kon vluchten maar deed het niet, lul, denk ik bij mezelf. Had dan niet zo opstandig geweest. Langzaam verdwijnt mijn killer-instinct en komt mijn geweten terug.

Het pijnlijkste moment na deze slachting is wanneer ik besef dat het jongetje waarschijnlijk dit allemaal zal worden maar niet het lef zal hebben om deze oorlog te voorkomen, ach ja ik kan dit verhaal altijd nog tegen me kleinkinderen vertellen; zal opa nog eens vertellen hoe ie de wereld redde door zonder na te denken die Duitser te slopen?

Einde oefening

*Verlaten door het leven
Veracht door de dood*

*Moe van het vechten
Ik ben moe van de hoop*

*Laat het doek maar vallen
De show is klaar*

*Einde oefening,
Geen verliezer,
Geen winnaar,*

*Dag vrienden
Dag familie
Dag dagen*

Die ellendig langzaam vooruit kruipen

*Als de poorten van de hel zouden opengaan
Zou ik vragen of ik een kijkje binnen mocht nemen*

Elf uur.

*De tijd staat stil
In het water van verandering
Waar de chaos verblijft
Is het nooit en immer tijd*

Een rechtszaak.

Edelachtbare, begin ik mijn pleidooi. Heb in de nachtelijke uurtje namelijk naast het zuipen ook nog eens doorgestudeerd voor, je raadt het al, advocaat. Te bezopen voor woorden het woord. Edelachtbare..., mijn client was ten tijde van de moord niet aanwezig op het delict van de moord. Sorry, locatie van het delict van de moord... of was het nou delictslocatie met een moord.

Even overleg met mijn client edelachtbare...

Ik pak die lul bij z'n strot en geef hem een paar bitchslaps. EEY lul, heb je het nou gedaan of niet, schreeuw ik tegen hem. Zie je die meneer daar zitten, die wil jou in het vergiet, de bak, de kliek, de cel gooien en anders ik wel. Dus ga je nog bekennen of niet!!!! En ik zeg het vriendelijk omdat we in de rechtzaal zitten.

De rechter kijkt me vreemd aan en vraagt of het wel goed met me gaat. Edelachtbare; sta ik eindelijk voor u meneer de rechter, edelachtbare, excellentie of hoe de fuck je jezelf ook mag noemen. En probeer ik mijn, duidelijk, gestoorde client vrij te gewaren en dan ga jij, dood leuk vragen of ik me goed voel. Nou meneer, ik voel me fan-tas-tisch.

En het feit dat we nu in een psychiatrisch ziekenhuis zijn komt mooi uit. Want ik laat mij niet vertellen, dat "MIJN" client voor de wet niet bestaat. Dat is niet mijn overvolle fantasie maar "UW" gebrek aan inzicht. Je ziet die man toch zitten. Met zijn vierkante smoel, papierachtig, ja het is een zak maar wat dan nog. Ben je nou helemaal gek geworden, ze zouden je moeten op sluiten.

Fakjargon

*Een oneindig einde
Geen eind geen begin
Expandeer maar
Implodeer maar*

*Mij kan het niets doen
Ik zie het niet donker
Centrum van het universum
Is dat het midden*

*Eerder een geloof
Een flits van licht
In de duisternis*

*Hopend daarmee
Het universum te helen*

*U voelt de tranen
Anders ik wel*

*Ik vraag mij steeds minder
Antwoorden, hetzelfde
Alles bedacht
Door mensen
Wijze mensen
Intelligente mensen*

Woordbetekenissen ook

Ik, vroeg de gek.

Als beschaafd mens vraag je waarschijnlijk nooit af wat beschaving is. Nee enkel het gegeven dat je een beschaafd mens bent is het antwoord op dat wat jij en dus bent en weet antwoorden zijn van beschaving. Er is niets in de wereld noch in het universum noch in het bestaande en niet-bestaande wat dat kan veranderen.

Beschaafd zijn is een staat van de bevestiging van dat wat in een beschaving als beschaafd word bestempeld. Zo zijn de beschavingen, met hun beschaafde mensen, en beschaafde leiders in volle glorie samen naar de gaskamers, executieplaatsen, lynchpartijen, brandstapels, doelwitten en alle plekken die de onbeschaafdheid vernietigden gegaan. En zij hebben daar de niet-beschaafden, niet vergast, niet beschoten, niet geïnjecteerd, niet opgehangen, niet verbrand, noch gebombardeerd of geterroriseerd in geen enkele vorm.

Fragment

*Langzaam verdwijnt de tijd
Vermomt als de toekomst
Vergaan in het moment
De herinnering aan de eeuwigheid*

Ikkerdam

Waar de azen dansen

En de koning verblijft

De tijd niet vooruit komt

Maar altijd verschijnt

De poorten dicht zijn

Hun wachters verbaast

Daar waar het water hoog staat

Regeert de scepter

Van de dwaas

Jij

*Jij bent het,
die éne
Hét antwoordt,
op mijn vraag
Jij bent hét,
De condens,
van mijn druppels
Het water,
waarin ik verdrink
Jij bent hét,
Mijn alles,
in mijn niets
Ik wil dat jij,
En enkel jij,
Bestaat...*

Eindeloos.

Ik ben voor dat ik richting kroeg ging eens onder de douche gegaan. Die tijd van de maand. Sterker nog ik zat in de lounge douche, beter bekend als, het bad. Nou afijn, zit je een tijdje in de het bad te zingen en op het water te slaan. Spetter in de pater lekker in het water, gaaaaaaaaaaaaa maaaaaaaar vast naar huis hiiiij. Godkutvertegeltjes!!!! Waar is mijn badeend!!!!

Ik kwam tot het verschrikkelijke, vreselijke besef dat iemand, of iets, mijn badeend heeft meegenomen. Voor de oplettende lezers is deze zin overbodig, maar dat terzijde. Ok wat gaan we doen. Ratel ratel ratel... Ratelaar weg gelegd en over tot actie. Ik loop dus, naar waar ik vermoed, dat de badeend is. De kroeg. Effe later wordt ik er weer uitgetrapt, hoe ik ook protesteer. Afijn ik dus naar huis. Kleren aangedaan en terug naar de kroeg.

Ja jij daar, een verdachte man in een lange jas. Eey jij ja, vieze vuilerik. Met die lange jas aan! Jou moet ik hebben. Nou heb ik hem bij de noten. Maar goed ik moest me badeend vinden, dus liep verder en liet mijn zelfbevredigende acties en spiegel links liggen.

Ja waar te zoeken, ik weet het niet meer, waarom heer, waarom doet u me dit aan, jij, u, gij grote machtige heer waarom.. waaaaaaaaaaaarommm. Klapt er een gigantisch pak met collumns op me kanus vanuit de hemel. Oh, ok... Uitgeput ga ik dan maar eens een bankje opzoeken, krantje erbij en een beetje bij slapen.

En zo zie je maar weer, het eindigt waar het begint....

Mijlpaal

*Is het al weer zo laat
Al weer zo lang geleden*

Dat ik keek naar de overkant

*Daar waar de felle lichten
De lucht in schieten,
Als een ode aan den hemelen*

*Enkel verdeelt, door het monster,
Wat ik graag zie*

*Telkens als ik gevallen ben,
En opgestaan*

Geloof.

Ik ken geen gelovigen.

Ik ken geen religieuze leiders.

Ik ken geen gebouwen waarin deze samen komen.

Ik ken geen profeten.

Ik ken geen heiligen.

Ik ken geen heilige geschriften.

Ik ken geen God Allah JHWH Bhrama en alle namen in alle talen welke De Hoogste vertegenwoordigen.

En daarom geloof ik.

Namaste

Externe betrekkingen

Externe functies

Externe middelen

Externe schijven

Externe kaarten

Externe prikkels

Externe muziek

Externe God

Kijk uit.

Ja het is gebeurd, we gaan eraan!!!!!! De bom valt, de luikjes sluiten en de wereld vergaat. Ik ga zitten op mijn knie-en, handen gevouwen en begin met bidden. De wereld vergaat en ik wil nog niet, ik wil nog niet! Waarom God, waarom ik. Het kwade heeft overwonnen. De Duivel en zijn malle moer, die grote boutendraaier. De nagel aan mijn doods-kist. Graflijer!!!

Het eind der tijden, de tijd der einden. Al het leven vervaagd tot het niets en meer dan dat. Armageddon, Judgement day, Chaos, Ultra vernietiging. Ze hadden gelijk ze hadden gelijk. Arnooooold waar is Arnolddddd. De druk op de knop die alles doet wegrotten, we gaan allemaal naar de verdoemenis!!! Hoor je, verdoemenis, het grote zwarte gat, de eeuwigheid van vergetel.

Jij, ja, jij, het is jou schuld, loeder, demoon, satan. Met je gebrabbel, vloeken die je over mij uitspreekt! Waar is dat duivelse wezen wat je geschapen heeft. ...
Ben ik weer...

Hey hoi, ja hij is lief geweest, ik wil wel vaker oppassen, leuk ventje.

Oud

*Vroeger,
Toen ik klein was*

*Gaf het leven mij de uitdaging
Haar te ervaren en te ontdekken*

*Ik stelde vragen,
aan paps
aan mams*

*Nu
Is het er niet meer
Geen vragen,
Geen antwoorden,*

*Nu, voel ik me oud
een ouwe taaie
Die rijp is voor de sloop*

*Pap, wil je nog een verhaal vertellen
Mam, maak je nog een tosti klaar*

*Het is allemaal vergaan,
Overwonnen door het leven*

Ik kan wel janken

*Maar kop omhoog
Geen tranen, jongen*

Je bent een man

Remise

*Ik wandel naar daar,
Waar het licht stijgt*

*Het beloofde land,
Over de heuvels
Van verdriet en onbegrip*

*Door de onbezuilde schaakvelden des leven
En verwacht het onverwachtbare*

*Dat,
Waar ik zo naar heb verlangd*

Moeeeeeeeeee Moeeeeeeeeeeeeeeee

-De Megalomanische Uil-

Heerlijke sedatie.

Ja daar zat ik dan, in het huis van krankzinnigheid. Het leek mij aanvankelijk wel interessant om daar mijn dagen te slijten, tussen de gekken en gestoorden en patienten. Dit gedachtegoedje verdween echter bij de eerste spuit die in mijn reet werd geïnjecteerd, net zoals eigenlijk alles wat ik dacht te bezitten aan geestelijke en psychische vermogens. Ik heb het hier niet over materie zoals geld, goederen en waardevolle tastbare objecten, want daar heb ik niets aan. Zo moet de belastingdienst hebben gedacht.

Langzaam verdween ik in een comateuze toestand, welke mij deed herinneren aan mijn middelbare school periode. Alleen waren dit keer de drugs gratis en hoefde ik niet mijn best te doen om dingen niet te leren. Dat heb ik geweten, maar zoals eerder vermeld, nu niet meer.

Toen ik langzaam in het coma verbleef, snelden gedachtes door mijn hoofd. Het leek alsof de hemel zich openende. Het witte licht, van de eeuwigheid en de oneindigheid aan geluk, toonde zich aan mij. Ik zag de grote profeten staan, alle mensen, in alle gedaantes, die ik zo graag wilde ontmoeten. Dan wel in het leven dan wel in de hemelen. De engelen zag ik spelen op hun verlichte instrumentale kunsten en ik was er, ik was in de hemel.

Ik stapte, met in mijn gedachten de woorden "een kleine stap voor een mens maar een gigantische stap voor de mensheid" net naast de brug die mij naar de hemel zou geleiden. En tijdens mijn val, zag ik de hemel vergaan tot een kleine nooit meer te bereiken stip aan de hemel.

Ik werd wakker in een isoleercel, met een schrijnende pijn in mijn reet. Ik kon, dankzij atletische acrobatische vermogens en een spiegel, exact de plek zien waar de spuit was ingebracht. Ik vroeg mij af of zij, de broeders van de hel en hun zusters met hun diensten dienend aan de duivel en zijn psychiaters, de spuit niet meer nodig hadden.

Daar zat ik dan, eenzaam en opgesloten, in een kerker van een krankzinnigenhuis. Moederziel alleen, met een bel op de muur getekent. Tussen de dode kadavers van zij die voor mij hier hadden gezeten. Voelde mij net als de koning van de ondergrond, onderwereld, het rijk der doden. Begon te roepen door de kerker, laatste ronde! Maar dit alles mocht niet baten. De eenzaamheid werd erger en zelfs de denkbeeldige vrienden die ik had ontdekt, vertrokken uit mijn kerker.

Maar op het punt van breken door de wanhoop hoorde ik een stem. In de verte, heel diep in de verte hoorde ik een bijna niet hoorbare stem. Ik luisterde, en begon mij nog beter te concentreren op de stem. Een schitterende stem, werd mij steeds meer duidelijk. Luider werd de stem, die zich van meer decibellen voorzag. En ik dacht dat dit het dan was, de terugkeer naar de plek waar ik gevallen was. De stem werd een gedaante. De gedaante werd een mens. De mens werd God. En hij zei tegen mij het is goed, maar mag ik mijn spuit terug.

Ruiter van de Apocalypse

*Laat mij maar vallen
In de eeuwige rust van vergetelheid*

*Als ik blijf,
Als ik rij*

*Doden,
Levenden*

*Vlieg vrij als een vogel door eigen grachten
Verschuil in de nacht
Roem waar de eer strijkt
des te meer*

Als mijn wereld bestaat,

Is de wereld niet meer

Samenzwering.

*Glinsterende druppels,
van de ochtenddauw
De nevel van de hemel,
in een vorm gegoten
Tussen het werkelijke en ontastbare*

*De flinterdunne scheidslijn,
tussen nu en ooit*

*Vroeger en nu
De toekomst brengt prachtige beloftes
Een huwelijk,
tussen droom en fantasie
Werkelijk wezen*

*Jij bent een,
werkelijk wezen*

*In mijn ogen, die vervuld raken, met zout
Elke keer als ik over je droom
Het is zoet en bitter
Noch dag en toch dag*

*Bestaat het,
Hét*

De onwezelijke droom die je bent

Ben jij die hét,

Dé Liefde

Ik hoop van wel,

*Anders is elke ochtend een droom
Samen, in de spiegel*

Met een lach en een traan.

Loop ik door de stad, stap een winkel in komt er een mevrouw naar me toe, ja meneer kan ik u ergens mee helpen. En toen brak de pleuris los, dus ik pak me biochemische wapen en doe het met een slaappilletje terug in z'n kooitje.

Afijn, hey teef ken je niet iemand anders gaan afblaffen, ben je fikkie niet, mag ik wel lichtelijk gestoord zijn maar daarom hoef je verdomme nog niet te vragen of je me kan helpen, ik ben niet invalide, blind, doof of stom, mankeer niks aan me benen of armen, niet bejaard niet jong, hoogstens een beetje labiel maar dat geeft je nog geen rede om te doen of ik zielig ben.

Gaat het wel goed mene....Wel godverdompje, vuile ranzige stoeptegels die je er bent, heb je nu opeens voor psychiater doorgeleerd en sta je nu in de winkel mensen te analyseren om ze de grond in te kunnen trappen net als die verdomde bakker op de hoek, of die kassières van de supermarkt die altijd en dan werkelijk ook bijna altijd hallo meneer zeggen. Ras nazi's zijn jullie allemaal, met je huligareheid, je bemekker en boventien die ongelitterheid.

Ze zouden iedereen hier moeten opsluiten en de sleutels weggooiden, en door diezelfde kabouters in elkaar slaan laten zoals ze dat elke nacht bij mij doen. God waarom! Waarom je je me dit aan, eerst me baan weggeven en vervolgens me op deze planeet neerzetten met die lompe achterlijke wezens die zichzelf de mens noemt. Ik begin te snotteren, huilen, janken, schreeuwen en terwijl de mevrouw me een theedoek geeft, zeg ik... Een kinderigsje alstublieft.

Techmens

Mensen willen graag machines zijn

*Sneller
Harder
Efficiënter*

*Alleen hebben zij
Schijnbaar nog niet door
Dat wij geen olie drinken*

Moordend geweten.

Daar sta je dan in de kroeg, aangeschoten. Beetje wezenloos te lullen. Onzin uitkramen, vrouwen lastig vallen. Bierflessen op mannen hun hoofd kapot slaand. Met je mesje iemand neerstekend en dat terwijl je een 283 mm glock hebt die marmeren vergulde kogels heeft.

Loop je naar buiten staat er politie, dus even een pauze voor een schermmutseling. Een politiekorps en zo'n 300 kogels verder, loop je dan weer rustig door. Terwijl je nog net mee krijgt dat kruisraketten niet bedoeld zijn om als "oud en nieuw" vuurpijlen te gebruiken. Met je zelf gemaakte kettingzaag, zwaaiend, zingend, schreeuwend en killend. Op zo'n manier dat ze der in Texas wat van kunnen leren.

Staat er plotseling een ventje van 16 voor je met de vraag: heb je weed te koop. Dan heb je toch gewoon zoiets van, waar gaat het heen met de jeugd van tegenwoordig.

Tussen het midden

*Ik zoek,
Door de nachten*

*Langs de rails,
Langs het water;*

*Ik zoek,
Door de dagen*

*Slapend,
Wakend,*

*Ik zoek,
Iets
Niets
Alles*

*Ik zoek,
De vraag*

In de tempel van de subbassen, basedrums en smerige ranzige vulgaire synths.

Ik stel het mij voor dat daar de kaalkoppravers, zonnebrilhakkers, gabbers en makkers dansen op het ritme van het geluid dat niet veranderd. En op het gevoel dat blijft doorgonzen in je aderen als een injectie van adrenaline van een zo groots, machtig iets dat menig Jedi de Kracht in zichzelf zou voelen groeien per basedrum inslag versterkt door een ontelbaarheid aan GTI Golfjes.

Van man tot man

*Ik zie een jongetje staan
loop achter hem aan
Hij kijkt achterom, stiekem
Ik roep hem tot halt
Hij stopt en vraagt wie ik ben
Ik antwoord met,
Een oude vriend van je vader.
breng je mij naar hem?
De jongen knikt argwanend ja,
We lopen naar het huis,
Ik ben thuis, mamma, pappa,
De moeder stapt binnen,
Ze zegt, hallo meneer
Kalm bekijk ik haar,
ze is onrustig,
Ik feliciteer haar, wijzend op
De vader loopt binnen,
hij weet dat ik het ben
Ik groet hem en zeg,
Neem rustig de tijd, beste vriend
het moment is er nog niet,
Hij roept zijn zoon, bij hem te staan
Zo zoon, je bent al een hele vent,
Weet je, hoe groot, sterk, en wijs, jij wel bent
Ja vader, vandaag ben ik, een man*

*Mooi, zoon, luister goed dan
Zorg voor je moeder,
je aankomend zusje, of broertje
Luister naar wat mensen zeggen,
Maar niet teveel, geen zorgen,
er is, altijd, een morgen
Ja pa, belooft,
De jongeman keert mij zijn hoofd,
Wie is die meneer, pa
Dit is de meneer, waar ik mee weg ga
Behandeld deze man met respect,
Want op een dag, zie je hem weer
En dan groet hij jou, mijn zoon
Maak je niet druk, tegen die tijd,
is het, heel gewoon
En het enige wat dan telt,
Is dat jij, jouw zoon,
Dit ook verteld.*

Stopwatch.

Fuck, effe vlug naar de supermarkt, kutzooi me pinpas vergeten en me geld. Snel loop ik naar huis en dat terwijl ik halverwege was. Verdomme, vloekend loop ik door de straten; tering dit en tyfus cholera dat. Eindelijk heb ik dan me pinpas en me geld en hup terug naar de supermarkt. Nog effe snel de supermarkt in voordat ie dicht gaat. Kutzooi, kom ik een bekende tegen en die vraagt hoe het gaat, ja sorry geen tijd moet naar de supermarkt anders ben ik te laat, kutwijf!!! En nou opdonderen met je slappe gelul voordat ik je opzij SCHOP!!!! Als een bezetene met me armen zwaaiend, slingerend met pinpas en geld wil ik de supermarkt binnen stappen.

Ram ik dus snoeihard met me kop tegen de deur en ja hoor...Dicht!!! Wat een kutdag, denk ik terwijl ik terug loop, is de zondag toch...

Vasteland

*Afstand doen,
Van al dat was*

Herinneringen van toen

*Toen het blikte,
En toen het blaakte*

*De zucht, van evenwicht
Haar balans, niet kon breken*

*Soms is het beter,
Vergane schepen
Vergaan te laten*

Tegenslag.

Ik ren richting winkel. Onderweg kom ik bekenden tegen, dus, biertje doen. Zuip haastig de fles leeg. Na de fles ren ik verder, ja sorry je weet het, ik moet gaan. En, zoef, daar ga ik verder. Mensen fotograferen me tijdens mijn tocht. Ik ren de volgende straat in, en wat denk je. Een file. Als er een ding is waar ik een hekel aan heb dan is het wel, je raadt het al, spruiten. Echt ranzig die dingen. Van die groene keutelachtige..... Ik dwaal af... Afijn ik sta dus in de file met de wagen. Plotseling stopt er een agent voor me en die zwaait met z'n knuppel, echt waar. Dus ik de blaascontrole doen, maar gelukkig had ik niks op dus hij kon me niet pakken. Waar was ik ook al weer,... Ik sta dus in de rij voor de kassa van de appiejaja en wat denk je, een onsnapte oerang oetang met het verstand van Einstein ligt daar voor me voeten, dood. Ja aanbieding of niet, gratis apevlees laat deze jongen niet liggen. Daar waar er een hoge prijs voor wordt betaald, zeker, met in oogachting nemende, de huidige inflatie met de fluctuaties op de apenvleesmarkt. Ehmmm ja waar was ik ook al weer.. Oh ja, ik lag dus ziek in bed en kon maar net op tijd me medicijnen pakken om te overleven, anders was ik hier niet meer geweest op deze mooie woensdag..... Ehmmm sorry dinsdag, de mooiste dag van mijn leven want een maand geleden, of was het nou een jaar... Nee natuurlijk ben ik onze trouwdag niet vergeten.

Vergeten

*Was ik maar één dag jou
Was ik maar één uur jou
Was ik maar één minuut jou
Was ik maar één moment jou
Dan was ik jou vergeten*

Ikke,ikke,ikke.

Vroeger was het allemaal anders. Het woord vroeger brengt de suggestie, welke doet vermoeden dat het nu niet meer is, en ook niet zal worden. Daarmee denk ik aan vroeger, in de tijdsbeleving van nu, althans daarnet toen het daarnet nog moest komen om te verdwijnen in de vergetelheid als een sierlijke bolus, vers gedraaid, die weg vloeit in de stroom des water naar een onbekende bestemming in de diepte van het riool.

Dit alles zonder de intentie om de suggestie te willen wekken om uzelf, als herinneringen op sterk water, met uw hoofd in de plee te dompelen om daar uw dagen te slijten als een reeds vergane drol. Daar waar u dit wel wilt doen, wil ik wel de suggestie opperen, dat de hoogmoedswaanzin die u bevat en waarschijnlijk bevalt, om de weg en het pad van de drol te volgen, vaker met een goed gevolg kunnen worden afgelegd door middel van zwembandjes.

Uiteraard is dit slechts een advies van mij naar u, om u te behoeden van de fouten die ik heb gemaakt, en alle gevolgen van dien.

Die fouten die mij uiteindelijk in het leven hebben gezet als alle foute, negatieve, minder leuke, lelijke, vieze, stomme, domme, erge, slechte, als door de duivel gestuurde en rechtstreeks in mijn geest, lichaam en ziel geimplanteerde dan wel niet gemanipuleerde en vervangende, door alles wat goed is, in een staat van het duivelse bewustzijn, dat ik vereerde, verkochte, aan verknocht en aan vergapend met lof en roem, door dan wel het slechtste wezen daar waar ik goed was en dan wel het beste wezen daar waar ik slecht was Mens Duivel God.

En mij in het leven leidde naar de toekomst die resulteerde in het nu, daar waar ik tevreden ben.

Vloeibaar verdriet
Seconden

Minuten

Uren

Dagen

Weken

Maanden

Jaren
Een leven vol...

Uit kamperen.

De toring, daar sta je dan met je bek vol tanden, half doodgestoken door de horzels, verrot geramd door de beesten. Hier valt geen eer te behalen, alleen vernedering, grote vernedering. Waarom vraag ik, schreeuw ik, brul ik, in het maanlicht. Ik wil wel maar kan het gewoon niet meer, ik kan het niet meer aan.

Waar zijn ze dan, waar blijven ze, is dit het laatste wat ik zie. Ga ik hier ten onder, midden in deze groene hel. Ik voel het leven uit me stromen, kan het niet meer aan. In de verte zie ik magere Hein op mij afkomen.

Nee, schreeuw ik, neeee, niet nu, nog niet, ik wil niet weg van deze plek, het is niet mijn tijd!!!. Magere Hein kijkt me aan en wijst naar een hek, met een ijskoude blik...

Ja man, ik ga al, stik met je achtertuin...

Waakvlam

*Ben je der weer?
Ja ik ben er weer
Hoe vaak ben je nog van plan
Mij lastig te vallen?
Totdat ik je niet meer nodig heb
Je weet toch dat je me niet nodig hebt?
Ja dat weet ik
Maar toch is er die drang
Die drang van moeten
Moeten
Je moet toch niks?
Ja maar dat wil ik ook
Waarom moet je dan?
Misschien wil ik dat
Met mij?
Nee eigenlijk niet
Waarom ga je dan niet?
Iets waar je niet zonder kan
Is dat dan ook moeten
Of meer iets willen?
Ik geen hier geen antwoord op
Als dat het geval is, kijk ik je nog één keer aan,
In je volle glorie, nog één keer,
zoals ik je altijd gekend heb
Nog één keer, aanschouw ik je,
In het licht van de duisternis
En zeg je, bedankt beste vriend...*

*Er is maar 1 ding dat ik zeker weet
En dat ben ik vergeten.*

Vader de man.

Achtervolgd door een schaduw loop ik van de kroeg naar huis. Het was weer de hoogste tijd, om eens thuis te kijken bij moeder de vrouw en dochter het kind. Met enige "je ne sais pas" gooi ik het raam in. Sleutels vergeten, want als ik ze wel had, had ik wel daarmee de ruit uitgesneden, duh...

Afijn, hallo moeder de vrouw begin ik met mijn meest opgewekte stem te zingen. En er volgt een stilte, een doodse, ijskoude, allesvernietigende, alles te niet doende, stilte. Zo koud en kil die blik in haar ogen. Rillingen lopen me over het lijf, kippenvel... Dus ik zet de C.V. vol aan en geef der een tepelklem. Tja vragen om moeilijkheden, daar moet je bij mij niet mee aankomen.

Afijn we zitten zo aardig te bakken in de kamer, stomen meer, en zie ik daar plotseling in het hoekje mijn liefvallige dochter zitten. Hey kleine dreumes begin ik, ben je blij om je, zo niet Dé vader, te zien. Stom grapje wat we altijd maken, 't arme kind s zo blind als een vent die 's nachts over straat wandeld met een zonnebril op zijn kop.

Wat zeg je lieverd, is pappa een stouterd. Krijg effe gauw de tering dan, opdonderen uit mijn huis. En snel wat. En niet luisteren heh, ja en pappa weet verdomme ook wel dat dat de vorige baas van je moeder is, kunnen we even de aandacht er bij houden en niet al teveel oude koeien uit de sloot halen. Het biefstukje wordt er niet lekkerder op.

Ik draai me om richting moeder de vrouw en weer die blik, die ijskoude blik. Wel potverf-voor-drie-dubbeltjes nog aan toe, geef hier die gekoelde latex. Vuile ranzige vieze volgespoten zelfbevlekster die je er bent, ik zal je eens aangeven bij de prostitutie, oh en dan....

Ik pak eerst de moedervrouw bij den kop en rot der het huis uit, gevolgd door, het dochterkind, en blijf weg, roep ik ze na, beetje op mijn bank plakken!

En toch eey, toch heb ik zoiets van, er mist iets in me leven. Een vrouw, een kind... Die niet te moeilijk doen, maar toch mij in me waarde laten... Effe kijken op internet, misschien vind ik wel mijn soulmate, dé ware, de ideale... Ergens moeten toch dié opblaaspoppen te koop zijn.

Sportspot.

Het was daar dat ik viel van mijn paard. Een troosteloze weide met, mij en een paard. Menig hoogvlieger ging mij in gedachten voorbij en dacht tevens ook, ja het zal je maar gebeuren.

Hulpeloos lag ik op de grond, krabbend aan de grond van de kuil die inmiddels menig strandterrorist jaloers zou maken. Maar er is genoeg van het strand om te saboteren. Of beter gezegd, er is genoeg strand om te graven, behalve dan voor het graven zelf. Dit wilde ik niet zeggen maar de wetten die geschreven staan zijn de oordelen die ik de mijne maak en hanteer met een scepter van onmenselijkheid en vurig verlangen om mijn waarheid, zo niet de waarheid, op het strand te lozen als een doorgeschoten strandterrorist.

Mijn paard vluchtte en ik had het nakijken. Gracius zoals het dier zich bevrijdde van de terreur die het was aangedaan. Ik klom uit mijn kuil en zag het. Het, zag ik. Waardoor ik een drang kreeg om mij te belusten op dat het. Ik liep vanuit de plek des kuil naar verder en zag dat ik vorderingen maakte. Deze keer maakte ik vorderingen, dus deed het nog twee keer om zo meer profijt te krijgen van de vorderingen die ik al reeds maakte op een enkele duizeling na.

Ik zag het het en een gloed kwam over mij. Ik keek op en de regen voelde warm. De sterren keken mij toe en ik keek naar hun. De klap van de val had mij verdooft en in een droomwereldachtige droomwereld gebracht. De kuil die ik gegraven had bleek niet meer te zijn en ik had het niet gezien. Het niet gevonden, of beter gezegd weer kwijt geraakt.

Een geluk bij een ongeluk was dat ik mijn paard weer had terug gevonden. Dit gracieuze dier dat mij nu voorzag van dat wat ik niet wilde maar toch kreeg.

Zaken zijn zaken

*Vandaag even niet,
Hoe diep je ook zit*

*Vandaag even niet,
Hoeveel pijn het ook doet*

*Vandaag even niet,
Hoeveel je ook draagt*

*Vandaag even niet,
Hoeveel er ook mis gaat*

Vandaag even niet

Van de regen in de drap.

Nou daar loop je dan, op straat. Dat moest ook wel want ik was te lam om te vliegen, hahahah vogelaars grapjes, vleugel lam snap je... Hmm, ok...

Afijn, ik loop dus over straat en verrek, klap ik zo met me smoel, op de tegels. Typisch, een gat in de weg. Ja daar zat ik dan, bungelend met me beentjes in het gat, en met me dikke pens geklemd in het gat plus de rest wat uit stak.

Vreemd toch een gat in de weg, maar terwijl ik daar hing kwam er een gevoel over me heen. Dit is de hemel, dit is de hemel!!! Misschien dat het kwam door de verblindingen van de autolampen die me rakelings raakten, misschien door me hoofd, die de klap op de straat had gemaakt. Misschien waren het die roze olifantjes, die voorbij liepen, en dat telkens opnieuw.

Nee, het is de geur, die ranzige geur die bij me hangt, alsof ik een heel riool had vol gescheten. Nou ja, wat wil je na drie dagen daar hangen dan hou je het niet meer op hoor. Maar ik had vandaag een afspraak dus ik moest er uit. Ik zag plots een vrachtwagen mijn richting op komen. Kut, ik ga de pijp uit!!!

Daar lag ik dan, vier dagen later onder de grond, de pijp uit, in me eigen stront van drie dagen, in het riool. Heb ik weer... Nou ja, over een uur is de kroeg weer open!

Tijd.

Ergens tussen nu en nooit was het dat ik de tijd ontdekte. Ik zal het u proberen uit te leggen in een schrift wat de pre-historie zal veranderen en zijn eigen tijdsloosheid zal bewaken als een kudde bizons op zoek naar water in de sahara. Zij hadden ook de kroeg in kunnen gaan. Maar dat is een ietwat rare vertoning, twee bizons in een woestijnkroeg. De vertoning an sich kan nog wel maar om dan zo massaal dat tegen het netvlies, van de zoekende naar nieuwe werelden, televisiedocumentairekijker te kwakken is nogal wat.

We dwalen af, naar de cirkels van Azedath. Diep verborgen in het nooit gevonden Atlantis. Ik deed daar vrijwilligerswerk voor bejaarde mensen die hun eten niet kunnen voorzien van de nodige gaarheid. Men dient het bord waarvan gegeten wordt was het motto, de strijdkreet, van onze snackbarkar. Aldaar ontdekte ik wat wij nu, in deze wereld, tijd noemen.

Het was de dag die volgde op de vorige en voor de volgende kwam, wat later zou worden vernoemd naar de commandant zijn favoriete commando. Hoe zit dat Vandaag. Helaas hebben wij afscheid moeten nemen van Vandaag, nog geen dag na hij bij ons was komen werken. En het begon mij langzaam te dagen.

Ik keek naar de sterren, vanaf ons verzopen continent. De sterren zag ik in deze, nooit of immer, vergaan en het feest voor de krabben werd gevierd met een waardige maaltijd. Het licht schoot op dat moment rakelings langs mijn hoofd, maar ik liet het gaan. Een mens kan maar zoveel ontdekken in zijn of haar leven.

Toen ik op keek naar mijn plafond en de vettigheden zag van het frituren. De medewerkers uitgeput rond zag lopen. Nee, rond zag dwalen en een doelloos bestaan begonnen op te bouwen. Daar waar toen de bejaarden allen door de hart en vaatziektes waren vervaagd in de woorden zoals een wijs man ooit sprak. Toen en alleen toen, exact op dat moment, zag ik de klok. En dacht, het is tijd.

Termmatige Apocalypse

Gelezen?
Klaar!
Doorsturen?!

Bij het tot stand komen van deze bundel zijn geen mensen en/of dieren enigzins leed aangedaan.
Indien u en uw dier daar in mening van verschillen dan kunt u zich altijd wenden tot elkaar.

"Einde-"